

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobce: G. T. N., nar. X,
st. příslušnost X,
v ČR bytem X,
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha,
proti
žalované: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,
se sídlem Olšanská 2/2, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2025, č. j. CPR-8689-2/ČJ-2025-930310-V223,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce brojí proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 3. 2025, č. j. CPR-8689-2/ČJ-2025-930310-V223 (dále též jen: „*napadené rozhodnutí*“). Jím žalovaná zamítla žalobcovo Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ze dne 28. 1. 2025, č. j. KRPK-50709-54/ČJ-2024-190022. Tím mu byla uložena povinnost opustit území členských států EU a dalších smluvních států podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též jen „ZPC“). Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je nezákonné, pokud jde o přiměřenost jeho dopadů do jeho soukromých a rodinných poměrů a pokud jde o zhodnocení zájmu jeho nezletilých dětí; v tomto posléze uvedeném směru spatřuje žalobce napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Obsah žaloby

2. Podle žalobce napadené rozhodnutí nepřiměřeným způsobem zasahuje do jeho soukromého a rodinného života. Napadené rozhodnutí také odporuje požadavkům zákona a mezinárodních smluv, kterými je ČR vázána, a dále je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné z hlediska posouzení nejlepšího zájmu žalobcových nezletilých dětí.
3. Žalobce uvedl, že rozhodnutí správních orgánů postrádají bližší posouzení dopadů do jeho soukromého a rodinného života. Napadené rozhodnutí v podstatě pouze shrnuje jeho minulost a skutečnost, že mu již byla uložena povinnost opustit území v minulosti, proti které brojil postupně všemi opravnými prostředky, jež byly všechny zamítnuty. Dále žalovaná v napadeném rozhodnutí poukazuje na jeho trestní minulost, přičemž zcela pomíjí existenci jeho silných rodinných vazeb na území, neboť podle ní vzhledem k době strávené ve výkonu trestu ztratil vliv na chod rodiny a vývoj dětí, stejně jako se ztratily citové vazby mezi nimi. NSS ale dlouhodobě judikuje, že uložení povinnosti opustit území dle § 50a ZPC není správním trestem. Podle žalobce je nepřijatelné, aby byl tak závažný zásah do jeho soukromého a rodinného života, jaký v tomto řízení hrozí, odůvodněn konáním žalobce v minulosti, za něž byl již potrestán.
4. V napadeném rozhodnutí žalobce postrádá posouzení dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života a do života jeho manželky, nezletilých dětí, sourozenců a rodičů. Jeho rodinné zázemí v ČR je značně rozsáhlé, naopak v zemi původu žádné vazby nemá a nemá se tudíž kam vrátit. Žalobce je schopen v zemi původu přežít, bude však přes polovinu světa odloučen od své rodiny.
5. Stran povinnosti posuzovat dopady do soukromého a rodinného života pak žalobce poukázal na rozsudky NSS ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-36, či ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31, které vyjadřují principy, na jejichž základě je třeba k rodinným vztahům ve správním řízení přistupovat. Ačkoliv je aplikace čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též jen: „Úmluva“) různá s ohledem na typ řízení, nelze odhlédnout od skutečnosti, že ochrana soukromého a rodinného života je maxima prostupující celým právním řádem, která je zakotvena jak v ústavním pořádku, tak v mezinárodních smlouvách, jimiž je ČR vázána.
6. Dále žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29, v němž NSS došel k závěru, že se u rozhodnutí o povinnosti území členských států EU má přikročit k posuzování jeho přiměřenosti. Žalobce dále uvedl, že podle čl. 8 Úmluvy postačí, aby došlo k naplnění jen jedné z podmínek, tj. podmínky veřejného zájmu, veřejného zdraví či veřejné bezpečnosti, za nichž lze do soukromého a rodinného života osob zasáhnout. Citovaný článek je třeba považovat za požadavek kumulativního splnění

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

obou podmínek zákonnosti i veřejné bezpečnosti. Podle dlouhodobé judikatury NSS nelze nelegální pobyt cizince na území sám o sobě považovat za narušení veřejného pořádku. Žalobce shrnul, že v napadeném rozhodnutí je přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků posouzena šablonovitě s odkazy na judikaturu a předchozí správní praxi.

7. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatečné zhodnocení zájmu jeho nezletilých dětí. Správní orgán I. stupně nepřizval nezletilé děti žalobce jako účastníky řízení, tudíž nebyl více zjišťován jejich úhel pohledu na věc a posuzován jejich zájem. Napadené rozhodnutí obsahuje pouze formální a paušalizované zhodnocení rodinné situace a zájem nezletilých dětí na setrvání s otcem pak není nijak blíže posuzován. Poměry dětí nebyly podrobněji zjišťovány, stejně tak byl odmítnut návrh žalobce na vyžádání stanoviska příslušného orgánu sociálně právní ochrany dětí.
8. Stran práv jeho dětí a povinnosti zkoumat jejich zájem odkázal žalobce na odůvodnění svého návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Dále žalobce odkázal na čl. 9 Úmluvy o právech dítěte, dle něhož má dítě právo na styk se svým rodičem, přičemž k oddělení od rodiče smí dojít jen za výjimečných okolností. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že zcela převažuje veřejný zájem na vycestování žalobce z ČR, v čem tento zájem spočívá ale nedefinovala.

Vyjádření žalované

9. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádala se všemi žalobními námitkami. Žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí, kde se podrobně k celé věci vyjádřila a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) ZPC. Zároveň v rámci řízení byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce.
10. K námitce týkající se porušení čl. 8 Úmluvy žalovaná uvedla, že v projednávané věci byly naplněny podmínky obou částí čl. 8 odst. 2 Úmluvy, neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se ZPC a dodržování podmínek pobytu cizinců na území ČR lze podřadit pod pojem ochrana důležitého veřejného zájmu.

Jednání ve věci

11. Soud ve věci na den 20. 8. 2025 nařídil jednání. Zúčastnila se jej žalobcova zástupkyně, advokátka Mgr. Věra Hujerová, i. s. Mgr. Petra Václavka, advokáta. Žalobce i žalovaná se z jednání omluvili. Zástupkyně žalobce shrnula podstatný obsah žaloby. Žádný z účastníků nenavrhł ke svým tvrzením žádné důkazy, proto soud dokazování neprováděl. Žalobcova zástupkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Posouzení věci

12. Z obsahu správního spisu zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti. Žalobce se dne 12. 6. 2024 dostavil na sokolovské pracoviště správního orgánu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

I. stupně s tím, že na území ČR pobývá, ač k tomu není oprávněn; udělený výjezdni příkaz mu uplynul dne 8. 6. 2024. Správní orgán I. stupně zjistil, že v době od 30. 12. 2005 do 31. 1. 2020 žalobce disponoval povolením k trvalému pobytu na území ČR, které mu však bylo zrušeno rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 25. 1. 2020, č. j. OAM-2339-15/ZR-2019, a to podle § 871 odst. 1 písm. e) ZPC (pravomocné odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za úmyslný trestný čin, pozn. soudu). Současně vyšlo najevo, že žalobci již správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o povinnosti opustit území, a to dne 17. 11. 2022, které nabylo právní moci dne 30. 3. 2023. Rozhodnutími ze dne 24. 5. 2023 a 7. 12. 2023 bylo opakovaně vyhověno žalobcovým žádostem o stanovení nové doby k vycestování, v obou případech tak, že se stanoví nová doba k vycestování v délce 180 dní od právní moci rozhodnutí. Posledně stanovená doba k vycestování uplynula právě 8. 6. 2024.

13. Doručením oznámení ze dne 12. 6. 2024 (žalobcovu zástupci doručeno dne 13. 6. 2024), bylo se žalobcem zahájeno řízení o uložení správního vyhoštění z území členských států EU a dalších smluvních států dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. a 9. ZPC.
14. Dne 11. 10. 2024 proběhla v místě žalobcova bydliště pobytová kontrola, z jejíchž výsledků se podává, že žalobce sdílí domácnost na adrese Ch. se svou manželkou T. T. X. N. a dvěma nezletilými dětmi, dcerou T. H. V. N., nar. v roce 2016, a synem T. T. N., nar. v roce 2017. Podle žalobce na téže adrese bydlí i jeho rodiče.
15. Žalobce byl správním orgánem I. stupně vyslechnut dne 4. 12. 2024. V rámci svého výslechu uvedl, že do ČR přicestoval asi v roce 2000 za účelem sloučení s rodinou (svými rodiči). Poté v roce 2005 získal povolení k trvalému pobytu, když si vzal českou občanku, s níž se ovšem asi po pěti letech rozvedl. V roce 2014 se ve Vietnamu oženil se svou stávající manželkou, ta získala pobytové oprávnění v ČR na sloučení s ním, do ČR přicestovala asi v roce 2015 nebo 2016. Mají spolu dvě nezletilé děti. Ty i manželka mají na území ČR trvalý pobyt. Na území ČR nadále žijí i jeho rodiče a mladší bratr a sestra. O povolení k trvalému pobytu přišel kvůli odsouzení. Byl souzen asi třikrát, bylo to za drogy. Ačkoliv mu bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území, z ČR nevycestoval, protože tu má celou rodinu, je zde od malička, je tu už zvyklý, ve Vietnamu nikoho nemá. Manželka tam má rodiče, ale málo se vídají. Navíc děti už zde chodí do školy, syn do první třídy a dcera do třetí. Proto v mezidobí neučinil žádné kroky k vycestování.
16. Pokud jde o život rodiny, uvedl, že všichni spolu žijí v rodinném domě, který patří rodičům. Manželka pracuje v nehtovém studiu a on je doma a pomáhá s domácností a rodičům v prodejně, mají stánek s textilem, žalobce jej hlídá. Hlavní živitelkou rodiny je ale jeho manželka, rodiče pomáhají. Finančně je vše pod kontrolou. Doma spolu mluví vietnamsky, děti chodí na doučování, on jim pomáhá s úkoly. Přál by si tu zůstat s rodinou a legálně pracovat.
17. Když byl ve výkonu trestu, manželka jej tam navštěvovala, vodila s sebou i děti, ty byly tehdy ještě malé. Chodila každý měsíc, když byl ve vazbě, tak dvakrát do měsíce. Každý den si ale volali, třeba dvacet minut. Z vězení manželce nijak finančně nepomáhal, ale při propuštění dostal asi 8 000 Kč za práci. Naopak, manželka mu do vězení peníze posílala. Děti byly malé, manželka musela chodit do práce, děti proto hlídali prarodiče.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

18. Ve vycestování z ČR mu překáží jen ohledy na jeho rodinu. Ve Vietnamu mu ale nic nehrozí. Kulturní a sociální vazby na území ČR nemá. Udělení správního vyhoštění by ale představovalo nepřiměřený zásah do jeho rodinného života.
19. Téhož dne byla vyslechnuta i žalobcova manželka. Ta uvedla, že je za žalobce vdaná od roku 2014, na území ČR má trvalý pobyt a pracuje jako OSVČ v nehtovém studiu ve Svatém Kříži, které má v pronájmu. V práci je od 9:00 do 19:00 každý den. Potvrdila, že bydlí s manželem, dětmi a manželovými rodiči v rodinném domě patřícím jeho rodičům. Žalobce byl tři a půl roku ve vězení za drogy, jednou měsíčně jej tam navštěvovala, jinak si každý den asi 20 minut volali, psali si i dopisy. Občas za ním jela s dětmi, jinak je hlídali prarodiče. O veškerý finanční chod rodiny se stará ona, posílala mu peníze i do vězení. On jí nic neposílal, ani po propuštění. Nyní jí manžel pomáhá s péčí o děti a v domácnosti. Jeho pomoc považuje za důležitou pro chod rodiny. Když je potřeba, finančně i s hlídáním dětí vypomohou žalobcovi rodiče. Žalobce je doma a někdy vypomůže rodičům v obchodě. Děti do školy vyprovází většinou ona, ze školy je vyzvedává děda, protože žalobce nemá řidičské oprávnění. Žalobce jim někdy pomůže s úkoly. Ve Vietnamu byla od roku 2015 jen dvakrát na návštěvě vždy tak na jeden měsíc. Žalobce má výborný vztah k dětem, kdyby odcestoval, chyběl by jim.
20. Správní orgán I. stupně vyslechl i žalobcovu dceru T. Sdělila, že taťka je nyní v domácnosti a vaří, je s nimi, koukají na televizi. Mluví spolu vietnamsky. S ní se učí matematiku, s bratrem taky a ještě ho učí i psát. Mamka je v práci a dělá nehty, je tam každý den. Ráno je s bratrem odveze do školy a jde do práce, odkud se vrací až večer. S bratrem mají každý den doučování do čtyř hodin, z něj je vyzvedne děda a jedou domů. Pak je hlídá táta. Nechce, aby tatínek někam jel, je na ni hodný a i když zlobí, tak se nenaštve.
21. Ve svém vyjádření ze dne 18. 12. 2024 žalobce uvedl, že je přesvědčen, že uložení správního vyhoštění by v jeho případě mělo za následek nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Zopakoval, že na území ČR žije již od roku 2005 [ze zjištění správního orgánu I. stupně plyne, že žalobce ve skutečnosti žije na území ČR již od roku 2001, od roku 2005 disponoval povolením k trvalému pobytu pozn. soudu] a bydlí tu s ním celá jeho rodina včetně rodičů a sourozenců. Odkázal také na nejlepší zájem svých nezletilých dětí, péče o něž je dosud stále náročná, navíc jsou dosud na své rodiče velmi vázané. Manželka ani děti pak žalobce nemohou případně následovat do Vietnamu, protože by tím ohrozili vlastní pobytová oprávnění. Vzhledem k tomu je žalobce přesvědčen, že vedení řízení je vhodné zastavit z důvodu zjevné nepřiměřenosti případného rozhodnutí o správním vyhoštění. *„Alternativně je účastník řízení přesvědčen, že vedené řízení je třeba překvalifikovat na řízení o povinnosti opustit území, neboť případné rozhodnutí o správním vyhoštění by v případě účastníka řízení bylo nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života.“*
22. Posléze uvedený žalobcův návrh správní orgán I. stupně akceptoval a vyrozuměním ze dne 6. 1. 2025 jej informoval, že v řízení o správním vyhoštění bylo zjištěno, že důsledkem případného rozhodnutí o správním vyhoštění by byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, pročez se nadále vede řízení o povinnosti opustit území členských států EU a dalších smluvních států dle § 50a odst. 2 písm. b) ZPC.
23. Dne 27. 1. 2025 se žalobce vyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí. I v něm akcentoval nepřiměřenost dopadů případného rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR. Jde v podstatě o obsahovou kopii jeho vyjádření ze dne 18. 12. 2024.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

24. Rozhodnutím ze dne 28. 1. 2025, č. j. KRPK-50709-54/ČJ-2024-190022, byla žalobci podle § 50a odst. 2 písm. b) ZPC uložena povinnost opustit území členských států EU a dalších smluvních států. Současně byla podle § 50a odst. 3 ZPC stanovena doba k vycestování v délce 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně podrobně zrekapituloval pobytovou historii žalobce na území ČR, přičemž dovodil, že žalobce měl území ČR opustit nejpozději dne 8. 6. 2024 poté, co se již od 6. 11. 2020 do 11. 11. 2020 na území ČR zdržoval neoprávněně. Žalobci bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu, které získal v roce 2005 za účelem sloučení s občanem ČR, tj. jeho tehdejší manželkou Jitkou Šulkovou. Toto povolení mu ale bylo zrušeno rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 25. 1. 2020, č. j. OAM-2339-15/ZR-2019, a to v návaznosti na jeho odsouzení za úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody dle § 87l odst. 1 písm. e) ZPC. Toto rozhodnutí následně obstálo v odvolacím přezkumu (rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců o zamítnutí odvolání coby opožděného ze dne 26. 5. 2022, č. j. MV-95891-17/SO-2021), ale i v soudním přezkumu (rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 5. 2020, č. j. 57 A 24/2020-44). První rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU a dalších smluvních států bylo žalobci Krajským ředitelstvím policie Karlovarského kraje vydáno dne 17. 11. 2022 pod č. j. KRPK-80599-70/ČJ-2020-190022, které nabylo právní moci dne 30. 3. 2023, a to při současném stanovení lhůty k vycestování ve lhůtě 60 dnů ode dne právní moci (rovněž toto rozhodnutí obstálo jak v odvolacím, tak v soudním přezkumu, viz rozhodnutí Ředitelství cizinecké policie ze dne 28. 3. 2023, č. j. CPR-3761-2/ČJ-2023-930310-V223, rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 10. 2023, č. j. 16 A 14/2023-80 a usnesení NSS ze dne 27. 2. 2024, č. j. 2 Azs 356/2023-41). Stanovená lhůta k vycestování pak byla žalobci dvakrát prodloužena, a to právě až do 8. 6. 2024.
25. Správní orgán I. stupně shledal v žalobcově případě naplnění podmínek stanovených § 50a odst. 2 písm. b) ZPC, totiž že žalobce na území ČR pobývá neoprávněně a současně by případné rozhodnutí o uložení správního vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Především to byl žalobce, kdo svým protiprávním jednáním, jež přesáhlo i hranici trestního práva, dal v sázku své pobytové oprávnění včetně příslušných dopadů na svou rodinu. Nyní se mu již nenabízí žádný pobytově-legalizační institut bez nutnosti vycestování z území ČR.
26. Obsáhle se správní orgán I. stupně věnoval dopadům svého rozhodnutí do žalobcových soukromých a rodinných poměrů. Vzal v úvahu závažnost i druh jeho protiprávního jednání, délku jeho pobytu na území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry na území ČR, jeho společenské a kulturní vazby na území ČR navázané, stejně jako intenzitu vazeb k zemi jeho původu. Žalobcovy rodinné vazby na území tak správní orgán I. stupně nijak nezpochyboval. Žalobce se nachází ekonomicky aktivním věku, o svých kulturních či sociálních vazbách nad rámec rodiny sám nic netvrdil. Rodinu ekonomicky zaopatřuje jeho manželka. V zájmu rodiny a zejména nezletilých dětí však je, aby se na hospodářském zabezpečení rodiny podílel i žalobce; toho lze však docílit jen legalizací jeho pobytu na území ČR, která je ovšem spojena s nutností jeho vycestování. Žalobcova manželka i děti jsou občany Vietnamu, mohou proto žalobce v zemi jeho původu navštěvovat. Ačkoliv žalobce strávil v ČR 23 let, tedy nikoli krátký životní úsek člověka, vyrostl ve Vietnamu, takže je s tamní kulturou a jazykem obeznámen. Tím, že se v ČR opakovaně zapojil do trestné činnosti (co do závažnosti jde zejména o prodej a distribuci pervitinu), prokázal, že se plně do české společnosti neintegroval. Činil tak navíc již

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

v době, kdy se stal otcem a očekával narození dalšího potomka, což nesvědčí o jeho respektu k právnímu řádu státu, kde se rozhodl vychovávat své děti, ani o zájmu nerušeně pečovat o svou rodinu. Tím, že se vystavil trestu odnětí svobody, který vykonával od 6. 11. 2012 do 29. 1. 2013 a od 12. 6. 2017 do 6. 10. 2020, přivedl svou rodinu do obtížné situace, kdy všechna péče a zabezpečení rodiny zůstalo na jeho manželce se dvěma malými dětmi (dceři byl ani ne rok a půl a synovi ani ne tři měsíce, když poprvé nastoupil k výkonu trestu). Žalobcova manželka však celou situaci zvládla, dokázala se postarat o rodinu a vydělávat dostatečné prostředky na její zabezpečení. Přihlédnout je nutno k tomu, že rodina bydlí i s manželovými rodiči v jejich rodinném domě, přitom se manželovi rodiče podílejí na péči o děti i na ekonomickém zajištění rodiny. Správní orgán I. stupně dovodil, že ve věci je dán veřejný zájem na tom, aby žalobce z ČR vycestoval, který převažuje nad zájmem žalobce zde setrvat, a to i s ohledem na vysokou závažnost jím spáchané trestné činnosti. Žalobce opakovaně nerespektuje své povinnosti plynoucí ze ZPC, nerespektoval lhůty k vycestování, nečinil ani žádné kroky, které by k vycestování směřovaly. Nejde tu o jednorázové nesplnění formální povinnosti.

27. Vyjádření OSPOD správní orgán I. stupně nevyžadoval, neboť rodinné vazby žalobce na jeho děti nejsou ve věci sporné, naopak, jsou respektovány a je z nich vycházeno v příslušných právních úvahách. Proto nebylo toto vyjádření ve věci potřebné. Jakkoli by pak vycestování žalobce krátkodobě zasáhlo do poměrů žalobce, jeho manželky i jejich dětí, ve svém důsledku by žalobci umožnilo legalizovat svůj pobytový status v ČR a následně se včlenit do společnosti.
28. Žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně brojil odvoláním (nejprve dne 13. 2. 2025 blanketním, doplněným dne 24. 2. 2025), v němž namítl jeho nepřiměřenost a nepřezkoumatelnost, pokud jde o zájem jeho nezletilých dětí.
29. Napadeným rozhodnutím bylo žalobcovo odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. Žalovaný opět zrekapituloval pobytovou historii žalobce, uvedl, že se jedná o již v pořadí druhé řízení o uložení povinnosti opustit území, přičemž žalobce nečiní žádné kroky k tomu, aby skutečně z ČR vycestoval, naopak, účelově se snaží prodlužovat dobu, kdy může na území ČR setrvávat. Jakkoli žalovaný připouští zásah do rodinné sféry žalobcova života, nepůjde o zásah nepřiměřený, jak tvrdí žalobce. Je tomu tak proto, že kvůli svému odsouzení sám takový zásah již přivodil a na více než tři roky, kdy vykonával trest odnětí svobody, ztratil výraznější vliv na chod rodiny a vývoj svého syna, stejně jako byla oslabena citová vazba k němu. Péče, kterou žalobce věnuje rodině (vaření, pomáhání s domácími úkoly, vypomáhání rodičům v prodejně), není takovou, kterou by bylo možno považovat za nenahraditelnou, výlučně dostupnou právě jen od žalobce. Tím, že žalobce ani nemůže pracovat, nehrozí v důsledku jeho vycestování ani finanční nouze rodiny. Vycestováním žalobce není ani ohrožena péče o jeho nezletilé děti, kterou jeho manželka s jeho rodiči zvládli i v době, kdy vykonával trest odnětí svobody, a péče o ně tak byla ještě náročnější.
30. Soud ve věci aplikoval následující právní úpravu
31. Podle § 50a odst. 2 písm. b) ZPC: „Rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.“

32. Dle § 103 písm. n) ZPC: „Cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, pokud tento zákon nestanoví jinak.“
33. Podle čl. 5 směrnice 2008/115/ES: „Při provádění této směrnice členské státy náležitě zohlední a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržují zásadu nenavrácení.“
34. Soud se nejprve zabýval žalobním bodem, ve kterém žalobce tvrdí, že v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů postrádá bližší posouzení dopadů do jeho soukromého a rodinného života.
35. S tímto tvrzením se soud neztotožňuje. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně je žalobcovým rodinným poměrům věnována široká pozornost, viz str. 9-11 tohoto rozhodnutí. Totéž lze konstatovat i o napadeném rozhodnutí, viz str. 5-6 napadeného rozhodnutí. V žádném případě tedy není možno souhlasit s tím, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů „téměř zcela pomíjí existenci silných rodinných vazeb“. Ostatně žalobce ani ve své žalobě neuvádí konkrétně, které jeho rodinné vazby měly být snad správními orgány opomenuty. Soud v této souvislosti jen připomíná, že správní orgán I. stupně v průběhu správního řízení vyslechl nejen žalobce, ale i jeho manželku a také jeho dceru. Zjištění plynoucí z těchto výsledků pak zasadil do kontextu věci a dále ověřoval prostřednictvím dalších úkonů (zmínit lze především pobytovou kontrolu ze dne 11. 10. 2024). V odůvodnění svých rozhodnutí pak správní orgány s učiněnými zjištěními řádně pracovaly, tj. vzaly je do úvahy a vypořádaly se s nimi.
36. Žalobce pak ne zcela korektně cituje závěr, podle něhož s ohledem na dobu, kterou strávil ve výkonu trestu, ztratil vliv na chod rodiny a vývoj dětí, stejně jako se ztratily vazby mezi nimi. Soud upozorňuje, že jde o nesprávnou parafrázi závěru žalovaného, který v napadeném rozhodnutí toliko konstatoval, že v době, kdy byl žalobce ve výkonu trestu, ztratil výraznější vliv na chod rodiny a vývoj svého syna, stejně byla oslabena citová vazba syna k němu. Žalovaný tedy hovoří právě a jen o době, kdy byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody (od 12. 6. 2017 do 6. 10. 2020), přičemž v té době logicky skutečně musel ztratit vliv na chod rodiny, když byl odkázán toliko na návštěvy své manželky jednou za měsíc, resp. na každodenní telefonáty. Jedná se tu tedy o zcela logický závěr žalovaného podložený výsledky provedených výsledků žalobce a členů jeho rodiny.
37. Nic z napadeného rozhodnutí ani jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně pak nesvědčí o tom, že by snad správní orgány zamýšlely využít rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území jako jakýsi správní trest za jeho konání v minulosti (žalobce má patrně na mysli svou trestnou činnost). Naopak, zcela jednoznačně správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích uvedly, že se v daném případě jedná o opatření, jež je reakcí na žalobcův neoprávněný pobyt na území ČR v rozporu s povinností zakotvenou v § 103 písm. n) ZPC. Skutečnost, že správní orgány při svém rozhodování přihlížely i k tomu, že žalobce pozbyl povolení k trvalému pobytu dle § 871 odst. 1 písm. e) ZPC, tj. pro pravomocné odsouzení za úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, respektive k povaze a závažnosti spáchané trestné činnosti, pak bylo součástí posuzování přiměřenosti jejich rozhodnutí. Nelze však jen proto, že správní orgány k povaze a závažnosti žalobcovy trestné činnosti v této Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

souvislosti (správně) přihlédly, dovozovat, že snad rozhodnutí o opuštění území je založeno na tom, že žalobce se této trestné činnosti dopustil.

38. Správní orgány obou stupňů pak ve svých rozhodnutích jednoznačně konstatovaly, že i povinnost opustit území ČR bude představovat zásah do žalobcových rodinných poměrů, a zasáhne tedy i žalobcovu manželku i děti. Není sporu o tom, že žalobce má v ČR skutečně rozsáhlé rodinné zázemí, když zde bydlí jak jeho rodiče, jeho manželka, jeho děti a dva jeho sourozenci. Správní orgány však současně uvedly, že tento zásah nebude nepřiměřený vůči zájmu, který je rozhodnutím o povinnosti opustit území hájen (tj. v obecné rovině aby se na území ČR nezdržovali cizinci, kteří k tomu nemají příslušné pobytové oprávnění). Žalobci tedy nelze přisvědčit, pokud tvrdí, že v napadeném rozhodnutí postrádá posouzení přiměřenosti jeho dopadů; to je jeho podstatnou součástí. Žalobce však svou argumentaci staví takovým způsobem, jako by jen s ohledem na jeho rodinné zázemí byla již předem vyloučena jakákoli možnost státu rozhodnout ve vztahu k němu o ukončení jeho pobytu na území. Tak však věc nestojí; ČR jako svrchovaný stát je oprávněna – pochopitelně v mezích právního řádu – rozhodovat o tom, jací cizinci se budou na jejím území zdržovat. Že ústavně zaručené subjektivní právo cizinců na pobyt na území České republiky není zakotveno, ostatně opakovaně dovodil i Ústavní soud (srov. usnesení ze dne 27. 7. 2021 sp. zn. I. ÚS 1370/21). Je totiž věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území [viz nálezy ze dne 27. 11. 2018 sp. zn. Pl. ÚS 41/17 (N 189/91 SbNU 329), bod 53, nebo ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07 (N 218/51 SbNU 709), bod 37 odůvodnění]. Samotná existence byť rozsáhlých rodinných vazeb na území ČR neposkytuje žádnému cizinci apriori pomyslný štít před požadavky cizineckého práva.
39. Soud nemůže žalobci přisvědčit ani potud, pokud uvádí, že v rozhodnutích správních orgánů postrádá posouzení dopadu rozhodnutí o povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života jeho manželky a nezletilých dětí. I těmito dopady svých rozhodnutí se totiž správní orgány zabývaly, přičemž konstatovaly, že i pro tyto členy žalobcovy rodiny bude žalobci uložená povinnost opuštění území představovat zásah, ale nikoli tak významný, jak uvádí žalobce. V té souvislosti pak do popředí vystupuje především zkušenost samotné žalobcovy manželky a jeho dětí z doby, kdy žalobce vykonával trest odnětí svobody. I tehdy, v době, kdy jejich děti byly ještě menší (synovi nebyly ani tři měsíce a dceři nebyl ani rok a půl v době, kdy žalobce poprvé nastoupil do výkonu trestu odnětí svobody), a přesto rodina zvládla takové odloučení strpět déle než tři roky, aniž by to na její soudržnosti zanechalo nějaké stopy (když žalobce nyní rodinné soužití popisuje v podstatě jako harmonické). Jednalo se přitom o odloučení, které bylo důsledkem žalobcova závažného protiprávního jednání, tedy odloučení vzniklé jen z důvodů na žalobcově straně. Přitom žalobcova manželka tehdy zvládla sama (snad s dopomocí žalobcových rodičů) nejen péči o domácnost a o skutečně malé děti, které vyžadují prakticky soustavnou péči, ale i obstarávání příjmů, z nichž posílala prostředky i žalobci do výkonu trestu. Na pozadí těchto zjištění, která pocházejí z výsledku žalobce a jeho manželky, pak sotva obстоjí tvrzení, že členové žalobcovy rodiny nejsou s to snést ještě případné další odloučení způsobené žalobcovým opuštěním území, tedy odloučení, které může být v závislosti na žalobcově postupu omezeno jen na dobu, dokud nezíská legální pobytové oprávnění v ČR (a mezitím může žalobce členy své rodiny navštěvovat na tzv. turistická víza).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

40. Není pak zcela zřejmé, co žalobce míní poukazem na rozsudky NSS ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33 (týkající se zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU), či ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31 (týkající se možné nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který již od počátku budoval svůj rodinný život na území ČR s vědomím, že je na území ČR neoprávněně). Je totiž pravdou, jak uvedl žalovaný, že jde o rozsudky, které se vztahují k právně i skutkově zcela odlišným případům, resp. situacím, pročez není možné jejich závěry mechanicky přenášet na projednávaný případ zabývající se rozhodnutím o uložení povinnosti opustit území (notabene za situace, kdy již žalobci bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu, přičemž toto rozhodnutí obstálo i v soudním přezkumu; jak je přitom známo, právě při rušení nejvyššího pobytového oprávnění jsou kladeny vysoké nároky mj. na zhodnocení přiměřenosti dopadů takového rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů příslušného cizince). Pokud se pak žalobce s odkazem na citovaná rozhodnutí NSS dovolává obecně principů posuzování přiměřenosti, konstatuje soud, že správní orgány v projednávané věci z těchto principů nijak nevybočily.
41. Jde-li pak o odkaz na rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29, správní orgány ani soud nijak nezpochybňují, že v nyní řešené věci mělo být provedeno posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o povinnosti opustit území do soukromých a rodinných poměrů žalobce. To se přitom také stalo. Nikdo také netvrdí, že by jen to, že správní vyhoštění bylo v případě žalobce shledáno jako nepřiměřené, automaticky znamenalo, že rozhodnutí o opuštění území je přiměřené.
42. Ani žalobcův odkaz na čl. 8 Úmluvy nemůže závěry správních orgánů ani soudu v posuzované věci zvrátit. Tento článek Úmluvy totiž stanoví: „1. Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydli a korespondence. 2. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“ Předně sama Úmluva nepochybně nebrání vyhoštění cizinců z území smluvních států, tím méně pak rozhodnutí o povinnosti vycestovat z území. ESLP ostatně ve své judikatuře akceptuje zásadu mezinárodního práva, podle které jsou státy oprávněny, aniž jsou přitom dotčeny jejich závazky vyplývající z Úmluvy, kontrolovat vstup cizinců na své území, resp. je v konkrétním případě i vyhostit (srov. rozsudek ze dne 9. 4. 2019, *I. M. proti Švýcarsku*, stížnost č. 23887/16). Takové rozhodnutí však musí splňovat předpoklady stanovené Úmluvou a být přiměřené sledovanému cíli. Kritéria posouzení nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince shrnul ESLP např. v rozsudku svého velkého senátu ze dne 18. října 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99. Patří mezi ně povaha a závažnost trestného činu spáchaného stěžovatelem, délka jeho pobytu v hostitelské zemi, doba od spáchání trestného činu a chování stěžovatele během ní, státní občanství různých dotčených osob, rodinná situace stěžovatele, zejm. doba trvání manželství, jakož i ostatní okolnosti svědčící o existenci skutečného rodinného života páru, otázka, zda manžel stěžovatele při vzniku rodinného pouta věděl o trestné činnosti stěžovatele, otázka, zda z manželství vzešly děti, a jejich věk, závažnost obtíží, kterým by manžel stěžovatele čelil v domovské zemi, zájem a blaho dětí, zejména s ohledem na obtíže, kterým by čelily v domovské zemi pevnost rodinných, sociálních a kulturních vazeb s hostitelskou a domovskou zemí; případně mají zohlednit další konkrétní okolnosti,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

například medicínské aspekty nebo dočasnou či trvalou povahu zákazu vstupu. Tyto požadavky v projednávané věci správní orgány respektovaly (žalobce ani nenamítá, že by některé z nich zanedbaly).

43. V posuzované věci nepochybně dojde k zásahu do práva žalobce na respektování rodinného života. Jednoznačně však jde o zásah v souladu se zákonem [§ 50a odst. 2 písm. b) ZPC] a v zájmu ochrany veřejného pořádku. V této souvislosti lze jen připomenout, že žalobce se na území ČR zdržoval bez pobytového oprávnění opakovaně, přestože mu byla opakovaně stanovena nová lhůta k vycestování (až na celkovou délku 420 dní!), neučinil žádné kroky směřující k tomuto vycestování a danou lhůtu k vycestování opakovaně nerespektoval. Jeho povolení k trvalému pobytu bylo zrušeno z důvodu pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Jak již soud výše uvedl, ztotožňuje se se správními orgány i potud, že se jedná o zásah přiměřený. Za takové situace nelze přisvědčit žalobci, že by napadené rozhodnutí bylo v rozporu s čl. 8 Úmluvy. Poukazuje-li žalobce (bez zmínění konkrétních rozhodnutí) na to, že podle dlouhodobé judikatury NSS nelze považovat nelegální pobyt cizince sám o sobě za narušení veřejného pořádku, je třeba jej upozornit, že pojmy obsažené v Úmluvě podléhají autonomnímu výkladu ESLP. Proto z toho, že NSS vykládá určitý pojem obsažený v ZPC konkrétním způsobem, jistě nelze vyvozovat, že i ESLP zaujme stejný výklad totožného pojmu obsaženého však v Úmluvě. Taková žalobcová úvaha je proto metodologicky nesprávná až nesmyslná.
44. Ze shora uvedených důvodů pak žalobci není možno přitakat, pokud uvádí, že přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků byla posouzena spíše šablonovitě. Soud naopak z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zjistil, že posouzení je provedeno individuálně za využití konkrétních zjištění získaných především výslechy žalobce a jeho rodinných příslušníků, resp. dalších podkladů (zejména výsledků pobytové kontroly ze dne 11. 10. 2024).
45. Tento žalobní bod proto není důvodný.
46. Dále se soud zabýval druhým uplatněným žalobním bodem, který namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatečné zhodnocení zájmu žalobcových nezletilých dětí.
47. Především se soud neztotožňuje s tvrzením, podle něhož nebyly ve správním řízení zjišťovány zájmy žalobcových nezletilých dětí již proto, že tyto děti nebyly přizvány coby účastníci řízení. Účastníkem řízení o uložení povinnosti opustit území dle § 50a odst. 2 písm. b) ZPC je právě jen cizinec, kterému má v řízení být tato povinnost uložena [§ 27 odst. 1 písm. b) správního řádu]. Není žádný právní důvod, aby účastníkem tohoto řízení byly i děti tohoto cizince, neboť o jejich právech ani povinnostech se v něm nerozhoduje. To však pochopitelně ještě současně neznamená, že by zájmy žalobcových nezletilých dětí měly být v řízení ignorovány.
48. Důvodně totiž žalobce poukazuje na čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, podle kterého musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí. To nicméně ještě neznamená, že zájmu nezletilého dítěte je třeba vždy dát přednost. I v této souvislosti správně žalobce připomněl nález Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19, který určitým způsobem kategorizuje typy řízení podle toho, jaký mají z nich vzešlá rozhodnutí dopad na právní postavení nezletilých dětí, z čehož následně dovozuje, jakou je třeba zájmům těchto dětí v daných řízeních poskytnout pozornost.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Ačkoliv se nálezy týká uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody rodiči nezletilého dítěte, lze jeho závěry v modifikované podobě použít i v tomto řízení. Ústavní soud v tomto nálezu konstatoval: „Z hlediska čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte je nutno rozlišovat mezi různými kategoriemi právních řízení podle typu dopadu na dítě: první kategorii tvoří řízení, jejichž účelem je upravit přímo práva či povinnosti dítěte právě jakožto dítěte (typicky řízení o péči o dítě a o styku s ním); druhou kategorií představují řízení, jejichž účelem je upravit práva a povinnosti dítěte, která se však bezprostředně nedotýkají jeho statusu dítěte (např. řízení o soukromoprávních závazcích, trestní řízení proti mladistvému pachateli atd.); do třetí kategorie spadají řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte (přímo rozhodovat o jeho právech a povinnostech), ale která mají na dítě zprostředkovaný právní dopad, neboť jejich výsledek je nutně a nepominutelně spojen s navazující změnou právního postavení dítěte (např. řízení o vyhoštění jeho pečující osoby, na něž buď navazuje řízení o změně péče o dítě, či vycestování dítěte za pečující osobou a změna jeho trvalého pobytu); konečně čtvrtá kategorie obsahuje řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte ani na ně nemají zprostředkovaný právní dopad, ale dopadají na ně pouze fakticky (např. shora zmíněné řízení o výpovědi z pracovního poměru rodiče pečujícího o dítě, v jehož důsledku se právní postavení dítěte nemění, ale fakticky se může měnit např. ekonomický status jeho rodiny). U první kategorie řízení je nejlepší zájem dítěte prakticky vždy rozhodujícím kritériem, které musí rozhodovací orgán vzít v úvahu. U druhé kategorie a třetí kategorie je nejlepší zájem dítěte zcela zásadním kritériem, nicméně ten může být převážen konkurujícím zájmem, typicky oprávněným zájmem jiného jednotlivce požívajícího rovněž ochrany základních lidských práv a svobod, ale i dostatečně významným zájmem veřejným. U třetí kategorie se přitom otevírá širší prostor pro převážení jiným konkurujícím zájmem než u druhé kategorie, neboť se zde nestřetává jen zájem dítěte na jedné straně a jiný zájem na straně druhé, ale zájem dítěte je jen jedním z vícera zájmů různých dalších subjektů, mezi kterými je třeba vyvažovat. U čtvrté kategorie není zásadně povinností rozhodujícího orgánu přihlížet k nejlepšímu zájmu dítěte, s výjimkou případů, kdy pozitivní právní úprava výslovně s ochranou zájmů dítěte počítá.“

49. Lze přitom konstatovat, že řízení o povinnosti opustit území žalobce coby otce dvou nezletilých dětí lze z pohledu zájmu těchto dětí zařadit do třetí kategorie, neboť se v něm nerozhoduje přímo o právech a povinnostech příslušného dítěte, ale výsledek daného řízení na ně může mít zprostředkovaný dopad. Jak přitom výslovně uvedl Ústavní soud, u třetí kategorie se otevírá širší prostor pro převážení jiným konkurujícím zájmem, neboť zájem dítěte je jen jedním z vícera zájmů různých dalších subjektů, mezi kterými je třeba vyvažovat. NSS mj. s odkazem na citovaný nálezy Ústavního soudu konstatoval ve svém rozsudku ze dne 6. 2. 2024, č. j. 10 Azs 311/2023-44: „Ani samotná skutečnost, že má cizinec na území ČR nezletilé děti, neznamená, že by nebylo možné mu uložit povinnosti opustit území členských států EU. Hledisko nejlepšího (nejvlastnějšího) zájmu nezletilých dětí má však zásadní procesní význam. Správní orgány a soudy musejí věnovat dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny v konkrétní věci definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem; a tuto úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřit (rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2020, č. 5 Azs 383/2019-40, body 39 až 42 a judikatura ESLP tam citovaná; obdobně též rozsudek ze dne 16. 3. 2020, č. 5 Azs 404/2019-28, nebo stěžovatelem zmiňovaná věc 5 Azs 314/2020). Jinak řečeno, zájem nezletilých dětí je sice důležitý pro úvahu o přiměřenosti rozhodnutí vzhledem k rodinnému životu rodiče-cizince; kritérium nejlepšího zájmu dítěte je však jen jedním z vícera zájmů, které je potřeba zvažovat (rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2020, č. 5 Azs 220/2019-33, č. 4034/2020 Sb.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

NSS, bod 29). Účelem řízení v pobytových či azylových věcech, týkají-li se rodiče, totiž není přímo upravit práva nebo povinnosti jeho nezletilého dítěte. Hledisko nejlepšího zájmu tedy není rozhodujícím či zásadním kritériem; přesto je ale jedním z vícera významných kritérií (nález Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19, body 52 a 53).“

50. Soud je přitom přesvědčen, že v posuzované věci správní orgány těmto požadavkům dostály. Především dostatečným způsobem zjistily rodinnou situaci žalobce a jeho rodiny včetně jeho nezletilých dětí. Zohlednily přitom, jakým způsobem o ně žalobce pečuje: vaří a pomáhá jim s úkoly, případně s doučováním. Do školy je vozí manželka žalobce, vyzvedává je jejich děda. Nic dalšího ve správním řízení zjištěno nebylo a netvrdí to ani žalobce v žalobě. Lze tedy souhlasit se správními orgány, že se v péči žalobce o jeho nezletilé děti nenachází žádný výjimečný prvek, potřeba osobní žalobcovy péče vyvolávající nezbytnost jeho osobní přítomnosti. Nelze samozřejmě odestát, že každé nezletilé dítě bude za normálních podmínek pocítovat úkorně, že jeden z jeho rodičů není po určitou dobu přítomen. Na druhou stranu ovšem není možno přehlédnout, že sám žalobce již své děti takové zkušenosti sám vystavil, když vykonával trest odnětí svobody. Péče o žalobcovy děti ani jejich zdárný rozvoj přitom zjevně nejsou podmíněny žalobcovou osobní přítomností; na území ČR s nimi může zůstat jejich matka, které pomáhají žalobcovi rodiče, když všichni bydlí spolu v jejich rodinném domě. Je zjevné, že péče o žalobcovy děti nebude nijak ohrožena, pokud bude muset žalobce opustit území ČR.
51. Napadené rozhodnutí pak není ani v rozporu s čl. 9 Úmluvy o právech dítěte. Toto ustanovení totiž nezakazuje odloučení dítěte od jednoho či od obou rodičů, ale podrobuje takový krok přísným podmínkám (čl. 9 odst. 1). V čl. 9 odst. 3 pak Úmluva o právech dítěte přímo uvádí závazek států uznat právo dětí, které byly odloučeny od jednoho či obou rodičů, udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči, ledaže by to bylo v rozporu se zájmy dítěte. Další závazek pro takové situace obsahuje i čl. 9 odst. 4. Nelze proto paušálně uzavřít, že Úmluva o právech dítěte brání jakémukoli odloučení rodičů a dětí. Soud přitom nemíní na tomto místě znovu obsáhle opakovat to, co již bylo řečeno shora o posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do poměrů žalobcových nezletilých dětí. V projednávané věci jde o důsledek rozhodnutí přijatého na základě právní úpravy, u něhož navíc nelze předpokládat, že by měl na žalobcovy nezletilé děti významně negativní dopad, ať už pro jejich předešlou zkušenost, tak proto, že děti nejsou fixovány na žalobcovu péči, nelze ji považovat za esenciální.
52. Není také pravdou, že by napadené rozhodnutí nekonstatovalo, jaký veřejný zájem má být naplňován tím, že žalobci bude uložena povinnost opustit území. Není povinností žalovaného tento veřejný zájem uvádět *expressis verbis* pokaždé, když s ním operuje; již z kontextu věci je zřejmé, že v žalobcově případě se jedná o veřejný zájem na tom, aby cizinci respektovali právní úpravu pobytových oprávnění, aby se na území ČR nezdržovali cizinci, kteří k tomu nejsou oprávněni a kteří opakovaně nerespektují svou povinnost z území ČR vycestovat.
53. Napadené rozhodnutí tedy není nepřezkoumatelné, pokud jde o zájem žalobcových nezletilých dětí.

Závěr a náklady řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

54. Jelikož soud neshledal žalobu důvodnou, výrokem I. tohoto rozsudku ji v souladu s § 78 odst. 7 zamítl.
55. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaná, neboť byla žaloba zamítnuta. Žalovaná je nicméně správním orgánem, který podle příslušné judikatury NSS nemá právo na náhradu těch nákladů, které nepřevyšují náklady spojené s výkonem její běžné úřední činnosti. Soud nezjistil, že by nějaké takové náklady žalovaná v souvislosti s probíhajícím řízením vynaložila. Proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 20. srpna 2025

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce